

Lieta C-753/23 [*Krasiliva*] ⁱ

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu

Iesniegšanas datums:

2023. gada 7. decembris

Iesniedzējtiesa:

Nejvyšší správní soud [Augstākā administratīvā tiesa] (Čehijas
Republika)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2023. gada 30. novembris

Prasītāja:

A. N.

Atbildētāja:

Ministerstvo vnitra

Pamatlietas priekšmets

Pamatlietas priekšmets ir jautājums, vai trešās valsts pilsoņa iesniegts pieteikums par uzturēšanās atļaujas izsniegšanu nolūkā piešķirt pagaidu aizsardzību ārvalstniekam ir jānosūta atpakaļ kā nepieņemams tostarp tādēļ, ka šī persona jau ir iesniegusi pagaidu aizsardzības pieteikumu citā dalībvalstī, un vai šī pieteikuma atpakaļnosūtīšanas procedūra var tikt pārskatīta tiesā.

ⁱ Šis lietas nosaukums ir izdomāts. Tas neatbilst neviena lietas dalībnieka reālajam personvārdam vai nosaukumam.

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Padomes Direktīvas 2001/55/EK 8. panta 1. punkts, ņemot vērā arī dalībvalstu vienošanos nepiemērot šīs direktīvas 11. pantu, nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru uzturēšanās atļaujas pieteikums nolūkā piešķirt pagaidu aizsardzību ir nepieņemams, ja ārvalstnieks ir iesniedzis uzturēšanās atļaujas pieteikumu citā dalībvalstī vai viņam jau ir izsniegta uzturēšanās atļauja citā dalībvalstī?

2. Vai personai, kurai ir pagaidu aizsardzība saskaņā ar Padomes Direktīvu 2001/55/EK, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu gadījumā, ja dalībvalsts nav izsniegusi uzturēšanās atļauju Padomes Direktīvas 2001/55/EK 8. panta 1. punkta izpratnē?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Līgums par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā – “LESD”): 78. panta pirmais teikums

Eiropas Savienības Pamattiesību harta (turpmāk tekstā – “Harta”): 47. pants pirmā daļa

Padomes Direktīva 2001/55/EK (2001. gada 20. jūlijs) par obligātajiem standartiem, lai pārvietoto personu masveida pieplūduma gadījumā sniegtu tām pagaidu aizsardzību, un par pasākumiem, lai līdzsvarotu dalībvalstu pūliņus, uzņemot šādas personas un uzņemoties ar to saistītās sekas (turpmāk tekstā – “Direktīva 2001/55”): 2. panta a) un g) punkts, 5. panta 3. punkta pirmais teikums, 8. panta 1. punkts, 11. pants, 15. panta 6. punkts, 26. panta 4. punkts, 28. panta 1. punkts, 29. pants

Padomes Īstenošanas lēmums (ES) 2022/382 (2022. gada 4. marts), ar ko Direktīvas 2001/55/EK 5. panta nozīmē konstatē no Ukrainas pārvietoto personu masveida pieplūduma esamību un nosaka pagaidu aizsardzības ieviešanu (turpmāk tekstā – “Padomes lēmums”): 16. apsvērums

Komisijas Paziņojums 2022/C 126 I/01 par operatīvajām vadlīnijām, lai īstenotu Padomes Īstenošanas lēmumu 2022/382, ar ko Direktīvas 2001/55/EK 5. panta nozīmē konstatē no Ukrainas pārvietoto personu masveida pieplūduma esamību un nosaka pagaidu aizsardzības ieviešanu (turpmāk tekstā – “Paziņojums 2022/C 126 I/01”)

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/399 (2016. gada 9. marts) par Savienības Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār

robežām (Šengenas Robežu kodekss) (turpmāk tekstā – “Šengenas kodekss”): 6. panta 1. punkta b) apakšpunkts

Eiropas Savienības Tiesas Reglaments (turpmāk tekstā – “Reglaments”): 107. panta 1. punkts

Atbilstošās valsts tiesību normas

Zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (Likums Nr. 221/2003 par ārvalstnieku pagaidu aizsardzību): 1. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 2. panta 1. punkts, 4. panta 1. punkts, 17. panta 1. punkts

Zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (Likums Nr. 65/2022 par dažiem pasākumiem saistībā ar bruņotu konfliktu Ukrainas teritorijā, ko izraisījis Krievijas Federācijas karaspēku iebrukums; turpmāk tekstā – “*lex Ukraina*”): 2. pants, 4. panta 3. punkta pirmais teikums un

Lex Ukraina 5. panta 1. punktā ir paredzēts, ka pagaidu aizsardzības pieteikums ir nepieņemams, ja: a) tas nav iesniegts personīgi, b) to ir iesniedzis ārvalstnieks, kas nav minēts 3. pantā, c) to ir iesniedzis ārvalstnieks, kurš ir iesniedzis pagaidu aizsardzības vai starptautiskās aizsardzības pieteikumu citā Eiropas Savienības dalībvalstī, d) to ir iesniedzis ārvalstnieks, kuram ir piešķirta pagaidu aizsardzība vai starptautiskā aizsardzība citā Eiropas Savienības dalībvalstī, e) to ir iesniedzis ārvalstnieks, kurš ir Eiropas Savienības pilsonis, tādas valsts pilsonis, kurai ar Eiropas Savienību ir saistošs starptautisks nolīgums, kas piešķir viņam tiesības uz brīvu pārvietošanos, kuras ir līdzvērtīgas Eiropas Savienības pilsoņu tiesībām, vai tādas valsts pilsonis, kurai ir saistošs Eiropas Ekonomikas zonas līgums (EEZ).

Lex Ukraina 5. panta 2. punktā ir noteikts, ka *Ministerstvo vnitra* [Iekšlietu ministrija] vai *Policie České republiky* [Čehijas Republikas Policija] nepieņemamu pieteikumu nosūta atpakaļ ārvalstniekam un informē viņu par pieteikuma atzīšanas par nepieņemamu pamatojumu; pārskatīšana tiesā ir izslēgta.

Faktiskie apstākļi, galvenie argumenti un pamatlieta

- 1 Prasītāja ir Ukrainas pilsonē. Pēc ieceļošanas Eiropas Savienības teritorijā viņa 2022. gada jūlijā Vācijā un pēc tam 2022. gada septembrī Čehijā iesniedza pagaidu aizsardzības pieteikumu. Līdz šim lēmums par pagaidu aizsardzības piešķiršanu Vācijā nav pieņemts. *Ministerstvo vnitra* (Iekšlietu ministrija, turpmāk tekstā – “atbildētāja”) nosūtīja viņai atpakaļ pieteikumu kā nepieņemamu, pamatojoties uz *lex Ukraina* 5. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktu. No minētajām tiesību normām izriet, ka iemesls pieteikuma atpakaļnosūtīšanai citastarp ir tas, ka attiecīgā persona ir iesniegusi pagaidu aizsardzības pieteikumu vai tai ir piešķirta pagaidu aizsardzība citā dalībvalstī.

- 2 Prasītāja iesniedza prasību pret atbildētāju *Městský soud v Praze* (Pilsētas tiesa Prāgā, Čehijas Republika; turpmāk tekstā – “pilsētas tiesa”), apgalvojot, ka saskaņā ar Direktīvu 2001/55 viņa ir persona, kurai var piešķirt pagaidu aizsardzību, jo Direktīvā 2001/55 nav paredzēts, ka pagaidu aizsardzības nepiešķiršanas iemesls ir tas, ka ārvalstnieks ir iesniedzis pagaidu aizsardzības pieteikumu citā dalībvalstī.
- 3 Pilsētas tiesa sūdzību apmierināja. Tā vispirms pārbaudīja, vai tai bija kompetence izskatīt šo lietu, jo *lex Ukraina* 5. panta 2. punktā ir izslēgta pārskatīšana tiesā par pagaidu aizsardzības pieteikuma atpakaļnosūtīšanu nepieņemamības dēļ. Pilsētas tiesa uzskatīja, ka šāda pārskatīšanas tiesā izslēgšana ir pretrunā Direktīvas 2001/55 29. pantam, jo šī izslēgšana attiecas tikai uz Direktīvas 2001/55 28. pantā minētajiem gadījumiem. Tā kā minētā tiesa uzskatīja prasītāju par personu, uz kuru neattiecas pagaidu aizsardzība Direktīvas 2001/55 29. panta izpratnē, tās ieskatā, prasītājam bija tiesības celt prasību saskaņā ar šo pantu, lasot to kopsakarā ar Hartas 47. panta pirmo daļu. Šo iemeslu dēļ pilsētas tiesa secināja, ka Direktīvai 2001/55 ir tieša iedarbība, kas izslēdz *lex Ukraina* 5. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanu.
- 4 Atbildētāja iesniedza kasācijas sūdzību par pilsētas tiesas spriedumu un tajā norādīja, ka *lex Ukraina* neliedz prasītājam iespēju izmantot pagaidu aizsardzību. Minētā likuma 5. panta 1. punkta c) un d) apakšpunkta noteikumi attiecas uz personu, kurai jau ir pagaidu aizsardzība vai kura ir iesniegusi pieteikumu tās saņemšanai citā valstī (turpmāk tekstā – “atkārtota pieteikuma iesniedzējs”). Turpretī minētie noteikumi nav piemērojami personai, kas pirmo reizi dalībvalstī iesniedz pagaidu aizsardzības pieteikumu (“pirmreizēja pieteikuma iesniedzējs”). Attiecībā uz Direktīvas 2001/55 28. pantu atbildētāja apgalvoja, ka *lex Ukraina* nekādā veidā netransponē šo pantu valsts tiesību aktos, nedz arī to papildina. Pagaidu aizsardzības pieteikuma nepieņemamība rodas situācijās, kas nav reglamentētas Direktīvā 2001/55, un tāpēc Savienības likumdevējs ir atstājis dalībvalstīm iespēju pieņemt attiecīgu regulējumu. Turklāt atbildētāja norādīja, ka saskaņā ar Padomes lēmumu ārvalstniekiem ir tiesības izvēlēties dalībvalsti, kurā iesniegt pagaidu aizsardzības pieteikumu, tomēr tas nenozīmē, ka viņi var iesniegt pieteikumus vairākās dalībvalstīs pēc kārtas vai izvēlēties sev piemērotāko, un piebilda, ka atkārtota pieteikuma iesniegšana apgrūtina dalībvalstu spēju uzņemt personas, kas lūdz aizsardzību.
- 5 Prasītāja, paužot nostāju par kasācijas sūdzību, norādīja, ka viņa atbilst pārvietotās personas definīcijai un ka pagaidu aizsardzības piešķiršana vien apstiprina šo apstākli. Prasītāja uzskata, ka apgalvojums, ka persona nav pārvietotā persona, jo viņa jau uzturas citā dalībvalstī, kura viņai ir piešķīrusi pagaidu aizsardzību, ir pretrunā Direktīvai 2001/55 un Padomes lēmumam. Prasītāja atgādināja, ka: i) līdz šim viņai nav piešķirta pagaidu aizsardzība nevienā dalībvalstī, ii) tādējādi viņa šīs tiesības ļaunprātīgi neizmanto un iii) dalībvalstis ir vienojušās nepiemērot Direktīvas 2001/55 11. pantu, kura mērķis ir novērst tālāku pārvietošanos.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma izklāsts

Par pirmo prejudiciālo jautājumu

- 6 Iesniedzējtiesa jautā, vai pagaidu aizsardzība saskaņā ar Direktīvu 2001/55 ir īpaša veida procedūra, kuras mērķis ir ļaut pārvietotajai personai saņemt uzturēšanās atļauju konkrētas dalībvalsts teritorijā un tur izmantot ar pagaidu aizsardzību saistītās tiesības, kuras tomēr izriet no šīs uzturēšanās atļauju, vai arī tas drīzāk ir neatkarīgs pārvietoto personu juridiskais statuss, kas noteikts ar Padomes lēmumu, pamatojoties uz minētās direktīvas 5. panta 3. punktu. Iesniedzējtiesa uzskata, ka tiesības saņemt uzturēšanās atļauju, kas ļauj uzturēties dalībvalsts teritorijā, ir daļa no pagaidu aizsardzības un – ja no tā izrietošās uzturēšanās tiesības var saprast šādā nozīmē –, dalībvalstij ir pienākums bez nosacījumiem izsniegt uzturēšanās atļauju pirmreizēja pieteikuma iesniedzējam, ja vien nepastāv šīs direktīvas 28. pantā paredzētie pamati izslēgt attiecīgo personu no pagaidu aizsardzības izmantošanas.
- 7 Tomēr iesniedzējtiesa nav pārliecināta, vai no Direktīvas 2001/55 izriet dalībvalsts pienākums izsniegt uzturēšanās atļauju saskaņā ar šīs direktīvas 8. panta 1. punktu arī gadījumā, ja uzturēšanās atļauju pieprasa atkārtota pieteikuma iesniedzējs. Iesniedzējtiesa atsaucas uz minētās direktīvas 15. un 26. pantu, no kuriem, tās ieskatā, izriet, ka visos gadījumos tikai vienai dalībvalstij ir jāļauj personai izmantot pagaidu aizsardzību, proti, tai dalībvalstij, kas šai personai izsniegusi uzturēšanās atļauju. Tomēr, iesniedzējtiesas ieskatā, no šīm tiesību normām nav iespējams secināt, kā ir jāvērtē personas, kurai ir pagaidu aizsardzība, brīvprātīga pārvietošanās no vienas dalībvalsts uz citu, lai atkal izmantotu pagaidu aizsardzību citā dalībvalstī.
- 8 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šajā ziņā izšķiroša nozīme ir Direktīvas 2001/55 8. panta 1. punktam un 11. pantam.
- 9 Iesniedzējtiesas ieskatā, Direktīvas 2001/55 8. panta 1. punktā ir paredzētas tiesības pirmreizēja pieteikuma iesniedzējam iesniegt pieteikumu uzturēšanās atļaujas saņemšanai, taču tajā nav paredzēts dalībvalsts pienākums izsniegt uzturēšanās atļaujas atkārtota pieteikuma iesniedzējam. Lai gan saskaņā ar Direktīvas 2001/55 3. panta 5. punktu dalībvalstij ir tiesības paredzēt labvēlīgākus nosacījumus personām, kurām ir pagaidu aizsardzība, un izsniegt uzturēšanās atļauju atkārtota pieteikuma iesniedzējam, tomēr, ja šāda iespēja ir izslēgta valsts tiesiskajā regulējumā, tādējādi netiek samazināts atkārtotā pieteikuma iesniedzēja aizsardzības standarts un netiek arī apgrūtināta viņa iespēja izmantot tiesības, kas izriet no pagaidu aizsardzības. Pagaidu aizsardzība tiek piešķirta pieteikuma iesniedzējam, kas atkārtoti iesniedzis pieteikumu tajā dalībvalstī, kurā viņš pirmo reizi iesniedzis uzturēšanās atļaujas pieteikumu. Ņemot to vērā, ne Direktīvas 2001/55 28. panta 1. punkts, ne 29. pants nav piemērojams gadījumā, ja pieteikumu ir iesniedzis atkārtota pieteikuma iesniedzējs. Iesniedzējtiesa uzskata, ka secinājumu, ka šajā ziņā runa ir par dalībvalsts tiesībām, nevis pienākumu, apstiprina Padomes lēmuma 16. apsvērums, kā arī tas, ka Komisija

Paziņojumā 2022/C 126 I/01 norādīja, ka “[j]a [...] persona [kurai ir pagaidu aizsardzība] pēc tam pārceļas uz citu dalībvalsti, kur tā pagaidu aizsardzības ietvaros saņem citu uzturēšanās atļauju, saskaņā ar Direktīvas 2001/55/EK 15. panta 6. punktu un 26. panta 4. punktu pirmajai izsniegtajai uzturēšanās atļaujai un no tās izrietošajām tiesībām ir jābeidzas un tās ir jāatsauc”.

- 10 Attiecībā uz Direktīvas 2001/55 11. pantu iesniedzējtiesa uzskata, ka šīs normas piemērošanas izslēgšanas dēļ dalībvalstīm var rasties pienākums izsniegt uzturēšanās atļauju un tādējādi piešķirt pagaidu aizsardzību arī atkārtotu pieteikumu iesniedzējiem. Iesniedzējtiesas ieskatā, minētās direktīvas 11. pantā ir skaidri noteikts, ka personai, kurai ir pagaidu aizsardzība, ir jāuzturas tajā valstī, kura ir izsniegusi uzturēšanās atļauju un kura tai atzīst no pagaidu aizsardzības izrietošās tiesības. Tomēr, ņemot vērā to, ka attiecībā uz pārvietotajām personām no Ukrainas ir noslēgta vienošanās starp dalībvalstīm, ar ko tiek izslēgta šī noteikuma piemērošana¹, šķiet, ka dalībvalstis atļauj personu, kurām ir pagaidu aizsardzība, brīvu pārvietošanos starp dalībvalstīm, papildus tam, kas izriet no Šengenas kodeksa 6. panta 1. punkta b) apakšpunkta.
- 11 Šādā gadījumā Direktīvas 2001/55 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka atkārtota pieteikuma iesniedzēja tiesības saņemt uzturēšanās atļauju citā dalībvalstī izriet no tiesībām uz personu brīvu pārvietošanos, ko dalībvalstis ir nolēmušas kopīgi piešķirt pārvietotajām personām no Ukrainas. Tomēr šāda interpretācija pārsniedz Direktīvā 2001/55 paredzēto dalībvalstu pienākumu apjomu un, šķiet, nebija paredzēta šīs direktīvas pieņemšanas brīdī.

Par otro prejudiciālo jautājumu

- 12 Šī jautājuma būtība ir par to, vai ar Hartas 47. panta pirmo daļu ir saderīgs valsts tiesiskais regulējums, konkrēti *lex Ukraina* 5. panta 2. punkts, ar ko ir liegts pārskatīt tiesā uzturēšanās atļaujas pieteikuma, kurš iesniegts nolūkā saņemt pagaidu aizsardzību, atpakaļnosūtīšanu, pamatojoties uz iemesliem, kas paredzēti minētā likuma 5. panta 1. punktā, kurā citastarp ir paredzēts, ka pieteikums ir nepieņemams, ja to ir iesniedzis atkārtota pieteikuma iesniedzējs.
- 13 Cita iesniedzējtiesas palāta sprieda tādējādi, ka tiesības uz pārsūdzību saskaņā ar Direktīvas 2001/55 29. pantu ir tikai personām, kuras saskaņā ar šīs direktīvas 28. panta 1. punktu ir izslēgtas no pagaidu aizsardzības, un tādējādi tās nav pieejamas atkārtotu pieteikumu iesniedzējiem, kuriem pagaidu aizsardzība ir piešķirta citā dalībvalstī. Citētajā judikatūrā šis jautājums tiek uzskatīts par *acte clair*. Iesniedzējtiesa (proti, palāta, kas iesniedz šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu) piekrīt, ka Direktīvas 2001/55 29. pants šādā lietā nav piemērojams, taču uzskata, ka ir jāapsver, vai tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību neizriet no Hartas 47. panta pirmās daļas.

¹ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-6826-2022-ADD-1/cs/pdf>

- 14 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa atsaucas uz Tiesas judikatūru par: i) Hartas 47. panta pirmo daļu un no tās izrietošajiem dalībvalstu pienākumiem² un ii) Savienības tiesību un pamattiesību piemērojamību³. Iesniedzējtiesa uzskata, ka personu, kurām ir pagaidu aizsardzība, tiesības saņemt uzturēšanās atļaujas kādas dalībvalsts teritorijā izriet tieši no Direktīvas 2001/55 8. panta 1. punkta un ka atbildētāja, nosūtot atpakaļ pieteikumu tiesvedībā saskaņā ar *lex Ukraina* 5. panta 2. punktu, ir piemērojusi Savienības tiesības; tādējādi no tā visa izriet, ka šī situācija ietilpst Hartā garantēto pamattiesību piemērošanas jomā un tādējādi arī tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā jomā saskaņā ar Hartas 47. panta pirmo daļu⁴. Tādēļ iesniedzējtiesa uzskata, ka Savienības tiesībām ir pretrunā atteikuma izsniegt uzturēšanās atļaujas izslēgšana no pārskatīšanas tiesā saskaņā ar *lex Ukraina* 5. panta 2. punktu, jo personai, kurai ir pagaidu aizsardzība, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā neatkarīgi no iemesla, kādēļ dalībvalsts viņai nav izsniegusi uzturēšanās atļaujas. Pretējā gadījumā viņa nevarētu vērsties tiesā, lai izvērtētu viņas tiesības saņemt uzturēšanās atļaujas.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izskatīšana steidzamības tiesvedībā

- 15 Pamatojoties uz Reglamenta 107. panta 1. punktu un LESD 78. panta pirmo teikumu, iesniedzējtiesa lūdz Tiesu prejudiciālos jautājumus izskatīt steidzamības tiesvedībā. Iesniedzējtiesa norāda, ka šis jautājums Tiesas judikatūrā vēl nav atrisināts un atbilde uz prejudiciālajiem jautājumiem ir svarīga ne tikai šajā lietā, bet arī visai šobrīd spēkā esošajai pagaidu aizsardzības piešķiršanas sistēmai dalībvalstīs, pamatojoties uz Padomes lēmumu. Pagaidu aizsardzība tiks piešķirta līdz 2025. gada 4. martam. Tādēļ ir steidzami jāatrisina jautājums par to, vai un kā dalībvalstis var noteikt, ka uzturēšanās atļauju izsniegšana personām, kurām ir pagaidu aizsardzība, ir atkarīga no šo personu migrācijas starp dalībvalstīm. Ņemot vērā lielo gadījumu skaitu Čehijas Republikā, kad uzturēšanās atļaujas netiek izsniegtas personām, kurām ir pagaidu aizsardzība, jo pastāv kāds no *lex Ukraina* 5. panta 1. punktā noteiktajiem nepieņemamības pamatojumiem, ir arī steidzami jānoskaidro, vai šādām personām ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

Priekšlikumi atbildei uz prejudiciālajiem jautājumiem

- 16 Iesniedzējtiesa ierosina uz prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1. *Padomes Direktīvas 2001/55/EK 8. panta 1. punktam, ņemot vērā arī dalībvalstu vienošanos nepiemērot šīs direktīvas 11. pantu, nav pretrunā tāds*

² Tiesas spriedums, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, 44. punkts.

³ Tiesas spriedumi: 2013. gada 26. februāris, *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 19.–21. punkts; 2013. gada 26. septembris, *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, 72., 73. punkts.

⁴ Tiesas spriedums, 2015. gada 17. decembris, *Abdoulaye Amadou Fall*, C-239/14, EU:C:2015:824, 51. punkts.

valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru uzturēšanās atļaujas pieteikums nolūkā piešķirt pagaidu aizsardzību ir nepieņemams, ja ārvalstnieks ir iesniedzis uzturēšanās atļaujas pieteikumu citā dalībvalstī vai ja viņam jau ir izsniegta uzturēšanās atļauja citā dalībvalstī.

2. Personai, kurai ir pagaidu aizsardzība saskaņā ar Padomes Direktīvu 2001/55/EK, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu gadījumā, ja dalībvalsts nav izsniegusi uzturēšanās atļauju Padomes Direktīvas 2001/55/EK 8. panta 1. punkta izpratnē.

DARBA VERSIJA